

ВІДБУВСЯ ХХІІІ З'ЇЗД ДЕЛЕГАТІВ УЛТПА

Чикаго, Іл. (Д-р П. Пундій). — Від 1-го до 3-го липня ц.р. відбувся тут в готелі Фор Сізонс ХХІІІ З'їзд делегатів Українського Лікарського Товариства Північної Америки (УЛТПА) спільно із черговою ХХІХ науковою конференцією.

Реєстрація учасників почалася в п'ятницю, 30-го червня. Вечері відбулися товариські зустрічі. У суботу вранці голова УЛТПА д-р Василь Марчук відкрив наукову конференцію. Прочитано чотири доповіді: «Видовження ноги за методом Лізарова», — д-р Володимир Бобченко; «Гвинт Т» — новий прилад фіксації кістки» — д-р Сергій Гриняк; «Нові методи в терапевтичній дерматології» — д-р Софія Велика; «Дентичні імпланти» — д-р Богдан Білас.

Гість з Києва д-р Любомир Піриг, професор та керівник терапевтичної нефрології, доповідав про стан і перспективи нефрології в Україні.

Після короткої перерви почалися ділові наради з'їзду делегатів УЛТПА. Голова прочитав письмові привітання від ієрархів українських Церков і багатьох світських організацій. Усні привітання склали: від НТШ — проф. М. Семчишин, і від українських кредитних установ — Р. Мищик. Письмові вітання прислали також д-р Роман Осичук і д-р В. Милковський.

Збори вибрали почесну й ділову Президію. Ділову очолює д-р Степан Ворох. Про діяльність уступаючої управи звітував д-р В. Марчук. Після живої дискусії над звітом голови делегати оплесками прийняли пропозицію Контрольної Комісії про улічення абсолютної уступаючої управи. Збори рівнож одногосно вибрали нові керівні органи УЛТПА які очолює д-р Марія Ко-

Появилася збірка поезій

М. Качалуби

Буенос Айрес, Аргентина. — Минулого року вийшла друком у Видавництві Юліана Середяка збірка поезій Михайла Качалуби «На зручності серця». Обкладинка цієї книжки виконана Христини Кишакевич-Качалуби.

Тематика цієї збірки різноманітна — вона надхненна патріотизмом і українським побутом та відгомін рідних подій. За автором цієї збірки є ще інші видання: «Бульва-

рами серця», Париж, 1971, «Вільний крилом», Париж, 1972, «Наш талант», Париж, 1975, «Триптічний крилат», Монреаль, 1978, «Від лунна душі моєї», Шерне-Париж, 1980, та згадана вже збірка.

Збірку поезій М. Качалуби «На зручності серця», в цій 8-х дол., можна замовити, звернувшись на таку адресу: Dr. M. Katchaluba, Parc Horizon 1, 1822 Chenebex, Switzerland.

ЩОТИЖНЕВА ХРОНІКА ЛЬВІВСЬКОГО ІНФОРМАЦІЙНОГО ЦЕНТРУ

У місті Ширші на Львівщині від 2-го червня страйкував завод залізобетонних виробів. Робітники вимагали підвищення заробітної плати й покращання умов праці, які на заводі якраз погані. Немає питної води, лазні й навіть туалетів у цехах. У зв'язку зі страйком створено спеціальну комісію. З робітниками провели переговори: перший секретар Пустомитівського райкому партії Коляда, голова райвиконкому Кожух. Приїхали також представники об'єднання «Водобудівель на індустрія» з Києва, головний інженер Булюсенко та інші. Було замінено директора заводу Миколу Олійника і секретаря парторганізації Василя Гандибуру. Після того як робітникам дали туманні задоволення, що їх вимоги задовільняються, вони приступили до роботи. Проте в розмові з представниками пресслужби УГС, які відвідали завод, робітники Ігор Івашчинський, Роман Куліш, Роман Тащак та багато інших заявили, що вони сповнені рішучості знову розпочати страйк, як тільки спробують їх обдурити.

У Львові вийшов четвертий і п'ятий об'єднаний номер інформаційного бюлетеня Львівської обласної філії Української Гельсінкської Спілки «Львівські Новини». Відповідальний за випуск Богдан Горинь.

У Харкові молодий робітник Геннадій Шесацький, який розклеював по місті листівки із закликом до національно-культурного відродження України, був викликаний у прокуратуру, де з ним розмовляв прокурор Мельніков. Він погрози Г. Шесацькому, що як то не припинить розклеювати листівки, то його буде віддано під суд.

ЗВЕРНЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ КООРДИНАЦІЙНОЇ РАДИ

В Україні проголосили 1989 рік Роком Української Мови. Світовий Конгрес Вільних Українців пішов слідом за Україною і теж проголосив на своєму V Конгресі цей рік Роком Української Мови.

Яка іронія долі. В Україні наша мова, наслідком насильної русифікації, що її проводив жорстокий окупант, загубилася і за неї треба боротися; ми, що живемо у вільних країнах, через наше недбалство і байдужість самі її занеблемо і втрачимо.

Чи не пора нам у цей ювілейний рік 175-ліття з дня народження нашого Кобзаря Тараса Шевченка, який у найгірших обставинах підніс нашу мову до вершин, став пробудителем національної свідомості, виразником і борцем за волю і незалежність України, не тільки нагадати собі палкі слова його заповіту — «Поховайте та вставайте, Кайдани порвіте», слова поеми «Кавказ» — «Борітеся — поборете», чи з поеми «Гайдамаки» — «Не одурявте слово, що мати співала, Як малою повивала, З малим розмовляла»; але зробити іспит совісті і доказати, що ми, шануючи Шевченка, шануємо його мову, нашу мову.

Наша мова — це єдиний чинник і засіб, що нас розсіяних у діаспорі, єднає. Наша мова — це наше спільне коріння, а з ним наша культура, наші традиції, наша найбільша цінність.

Пам'ятаймо, що вже давно чужомовні музики і мовознавці визначили нашу мову, як другу, після італійської, найбільш «співучою» мовою. Чи ж не гордиться на нею?

Тому закликаємо все наше громадянство у цей вагомий і критичний час включитися активно у це всенародне змагання за збереження нашої мови.

Даймо всебічну підтримку нашим рідним в Україні, які відважно борються тепер за удержання української мови в Україні:

- Виховуймо нашу молодь в українській мові;
- Посилаймо дітей до шкіл українознавства;
- Підтримуємо наші молодіжні організації;
- Читаймо українські книжки і передплачуємо українські журнали і часописи, яких тираж в Україні малий, деякі журнали зникають та починають появлятися російською мовою;
- Не мінйаймо наших прізвищ і імен;
- Уживаймо нашу мову у наших домах, установах, наших церквах;
- Зберігаймо нашу мову, збережемо нашу національну ідентичність і таким чином сплатимо наш національний борг нашім Батьківщині.

Екзекутива УАКРАди

У Житомирі створено Фронт за Перебудову

Житомир (ПСУГС). — У Житомирі створено Громадянський Фронт Сприяння Перебудові та обласну філію Української Гельсінкської Спілки.

В суботу, 8-го липня ц.р., тут в будинку культури відбулася установа конференція Громадянського Фронту Сприяння Перебудові. У конференції взяло участь коло 300 представників первинних організацій Фронту та неформальних об'єднань, у тому числі Товариства Української Мови ім. Т. Шевченка Філософського Клубу, Товариства Репресованих, Української Гельсінкської Спілки, члени Народного Руху України за Перебудову та інших неформальних організацій.

Свідомість виголосив один із лідерів перебудови в Житомирі, безробітний журналіст Яків Зайко. Народний депутат СССР Алла Ярошинська виступила з промовою, якою не вдалося оприлюднити на З'їзді народних депутатів. Вона, зокрема, розповіла про покарання в адміністративному порядку за участь у передвиборчій кампанії 48 її довірених осіб та прибічників. Промовці — їх було коло 40 — одноставно висловилися за передачу фактичної влади з рук партбюрократії в руки демократично обраного секретаря обкому партії Василя Кауна та його команди, а також Щербинько, Валентини Шевченко, Масола, Єлчєнка, які є головним гальмом перебудови на Україні.

Лідери фронту заявили про свою окремішність від Народного Руху України за Перебудову в зв'язку з тим, що останній не виробив своєї чіткої політичної позиції, окрім націоналізму, уникає прямої конфронтації зі владою партбюрократії. У Житомирі, сказав Зайко, не рух, а справжня політична війна за владу. Домогаючись, зокрема, надання статусу державної для української мови, переважна більшість промовців не зважувалася виступати українською, вважаючи, «форму виступу» справою другого рядного перед «змістом». Письменник із Радомисля Микола Ярмолук критикував таку позицію фронту, закликавши конференцію оголосити себе активною організацією Народного Руху України і перейти в основному на мову корінного населення.

Журналіст Василь Врублевський звинуватив органи КГБ в перлюстрації кореспонденції газети «Комсомольська Зірка», у проведених трусах у столах співробітників, через що він мусів піти з редакції. Врублевський назвав новопризначеного редактора «Ком-

(Закінчення на стор. 3)

(Закінчення на стор. 4)

КОМІСІЯ З'ЇЗДУ ОСУДЖУЄ ПАКТ МОЛОТОВА-РІББЕНТРОПА

Москва. — Комісія З'їзду народних депутатів близька до того, щоб осудити пакт, укладений перед Другою світовою війною Советським Союзом і нацистами, який поділив між Сталіним і Гітлером Польщу і три прибалтійські республіки. Протягом 50 років Кремль заперечував існування секретного протоколу до пакту Молотова-Ріббентропа, хоч на Заході про нього було давно відомо.

Сотні прибалтійських дисидентів в недалекому минулому були кинуті у в'язниці за те, що протестували проти пакту і називали його авторів.

Однак за правління генерального секретаря Михайла Горбачова, який проводив політику гласності, тисячі мешканців Прибалтики проводили демонстрації протесту проти пакту, а нові, більш ліберальні керівники Естонії і Литви звернулися у травні до советського уряду з закликом денонсувати пакт, як незаконний. Аналогічні кроки вживали неформальні політичні групи у Латвії.

Масові демонстрації заплановані у трьох прибалтійських республіках на 23-го серпня, в день 50-ліття укладення пакту. У серпні минулого року газети всіх трьох республік опублікували текст пакту, який тримався в тайні від советських людей протягом кількох десяти років, а в червні він з'явився на сторінках журналу «Вопросы истории».

У 1940 році парламенти

прибалтійських країн вирішили приєднатися до Советського Союзу, однак активісти і багато істориків вважають, що це рішення було прийняте під натиском і не було виявом волі народу. ЗСА і деякі інші західні країни завжди вважали прибалтійські республіки поневоленими країнами і не визнавали їх примусового включення до складу Советського Союзу.

Д-р М. Мушинка виступить в Чикаго

Чикаго. — Відомий український етнограф і знавець В. Гнатюк, д-р Микола Мушинка, перебуваючи в Канаді й Америці, завітає сюди на кілька днів. Тут Філія Українського Католицького Університету та Осередок Наукового Товариства ім. Шевченка влаштовують зустріч із гостем з Прішєва в п'ятницю, 11-го серпня о 7-й годі вечора в Культурному Осередку свв. Володимира і Ольги, 2247 Чикаго аве.

Д-р Мушинка виголосить доповідь про українське культурне життя в Чехословаччині та про проблеми української меншості в тій країні. Зокрема розповість про фестивалі української пісні в Свиднику, які стали вже міжнародною подією українців в діаспорі.

При цьому буде зорганізована виставка українських видань в Чехо-Словаччині після 1945 року. Організатори зустрічі сподіваються, що українське громадянство Чикаго й околиць використе цю рідку нагоду щоб ознайомитися з життям української меншості в на Прішєвині.

В АМЕРИЦІ

НА МІЖНАРОДНІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ в справах Камбоджі, що розпочалася в Парижі, в неділю, 30-го липня ц.р., державний секретар ЗСА Джеймс Бейкер поновив підтвердити непохитність американської політики супроти Камбоджі, заявляючи, що ЗСА й надалі є проти будь-якої участі Хмер Руж в уряді Камбоджі. Він наголосив, що ЗСА підтримає принца Народомо Шіганука, колишнього провідника Камбоджі, який тепер очолює коаліційну групу, що складається з двох неконституційних фракцій та Хмер Руж. Хмер Руж у провіді з Поль Потом встановило свою владу в Камбоджі 1975 року та в жорстокий спосіб вимордували понад мільйон камбоджійців.

ЗАПЛЯНОВАНЕ УРЯДОМ президента Джорджа Буша продовження на устійненні ввози до ЗСА закордонної сталі на наступні два з половиною років, спричинить сильний натиск на американські сталеварні, щоб модернізувати всі свої заводи в куди коротшому промісті часу, як вони попередньо запланували. В додатку до цього, твердять аналітики, виробники сталі, які домагалися п'ятилітнього продовження устійнених ввозів заграничної сталі, зможуть цей час на різного рода маніпуляції з японськими та іншими продуцентами щоб використати свої запаси.

У ВАШІНГТОНІ МИНУЛОГО тижня конгресмен-демократ Аркансо Таммі Робінсон заявив на пресовій конференції в Білому Домі в присутності президента Джорджа Буша, що він переходить в ряди Республіканської партії. Бо, як заявив він, «Демократичній партії немає місця для консервативістів з півдня». За останніх кілька місяців багато політиків перейшло з Демократичної партії до Республіканської, а ці переходи пов'язані з сильним лівим напрямком у демократії.

НА КОНФЕРЕНЦІЇ губернаторів, яка розпочалася у Чикаго в неділю, 30-го липня ц.р., на відкритті виступив з промовою сенатор-демократ Билл Бредлі, який закликав губернаторів бути обережними у їхніх торговельних договорах зі Советським Союзом. Американці повинні бути реалістами, а не «романтичними капіталістами» у своїх стосунках з СССР і цьому дуже можуть допомогти поодинокі стейти. Повернувшись недавно з поїздки по Советському Союзу, Б.Бредлі наголошував щоб стейти робили договори з окремими республіками, бо в цей спосіб починається до децентралізації влади і планування, що фактично привело економіку СССР до катастрофального стану.

ПАЛЕСТИНЦІ ВІДПЛАЧУЮТЬСЯ АМЕРИЦІ ЗА ДІЇ ІЗРАЇЛЯ

Бейрут, Ливан. — Терористична проіранська група передала засобом масової інформації в західному Бейруті відеострічку, що зображує правдоподібно страченого через повішення американського підполковника Вільяма Гігінса, який служив старшиною мирової військової застави ООН у Ливані та якого терористи насильно схопили і тримали, як закладника від лютого 1988 року.

Терористи заявили, що вбивство підполковника В. Гігінса — це відплата за схоплення ізраїльтянами шейка Абдула Каріма Обейду минулої п'ятниці, при тому додаючи, що коли Ізраїль не звільнить їхнього шейка то вони вб'ють ще одного американського закладника, а можливо і британського.

Після заяви терористів, що вони вб'ють підполковника В. Гігінса, якщо Ізраїль не звільнить схопленого шейка, Ізраїль запропонував обмін шейка Обейда за всіх ізраїльських та інших західних закладників, але жодної конкретної відповіді не отримано на цю пропозицію крім поновлених погроз, що коли не звільнять шейка, то в додатку до ще одного американського закладника вб'ють та кож англійського громадянина Террі Вейта.

Після того, як Ізраїль схопив насильно шейка Абдула Каріма Обейду, уряд Ізраїля заявив, що це була «найчистіша форма справедливості». Однак після висвітлення переданої стрічки з постантною підвищеною людиною, якою мав бути підполковник В. Гігінс та з голосними та обурюючими

В. Гігінс.

У СВІТІ

В ІНТЕРВ'Ю КОРЕСПОНДЕНТОВІ Асоцієйед Пресс голова естонського Народного Фронту Рейн Вейдеман назвав рішення Верховної Ради СССР про надання Естонії і Литви економічної незалежності, «великою перемогою» естонського народу. «Це не тільки економічна перемога, це ще й політична перемога», — сказав Вейдеман, відзначивши при цьому, що всього лише рік тому член Політбюро Александр Яковлев, який побував тоді в Естонії, назвав ідею економічної автономії політичною помилкою. За словами естонського економіста Михайла Бронштейна, прийняті Верховною Радою постанови роблять можливим запровадження у прибалтійських республіках власних валют. «Вживаючи власну валюту», — сказав Бронштейн, — ми зможемо докорінно змінити в республіці систему ціноутворення, що особливо важливо в країні, де продажна ціна товару не відповідає витратам на його виробництво».

У П'ЯТНИЦЮ В ІРАНІ відбулися президентські вибори, а також референдум у справі про конституційні зміни. На пост президента претендують двоє: спікер парламенту, командуючий іранською армією Гахемі Рафсанджани і колишній міністер сільськогосподарства Абас Шейбани, відомий, мабуть, лише тим, що ще за правління шаха він провів 13 років у в'язниці. Перемогою Рафсанджани не викликає сумнівів. Місцеві і чужинські коментатори вважають, що спікер дістане не менш як 80 відсотків голосів. Іранське пресове агентство звертає увагу на незвичайний навіть для Ірану вибух «громадянської активності». Як повідомляють західні журналісти, Рафсанджани був настільки переконаний в перемозі, що навіть не брав участі у передвиборній кампанії. Завдо до підрахунку голосів спікер уже повідомив про приблизний склад його майбутнього кабінету, в якому велику роль відіграють економісти і технократи. Згідно з запропонованими поправками до конституції президент буде одночасно виконувати і обов'язки голови уряду.

В АБХАЗІЇ ТРИВАЮТЬ збройні заворушення. Увечері, 21-го липня в районі села Отап Очамчирського району були вбиті з мисливських рушниць слухач Ленінградського вищого політичного училища лейтенант міліції Віктор Новіков і курсант того ж училища Владимир Апопов. В той день роздавалися вистріли і в Сухумському районі. Начальник внутрішніх військ генерал-полковник Юрій Шаталін сказав: «16-го липня на мості в Очамчирському районі йшов справжній бій, в якому брало участь по 250-300 осіб з обох сторін. Такого я не бачив з часів служби в Афганістані». Особливо він стурбований становищем, що склалося нині в західній Грузії, де лише за одну добу були розгромлені всім районним відділом міліції, дві мисливські крамниці і захоплено понад 1,400 одиниць зброї.

ПРЕЗИДЕНТ КУБІ Фідель Кастро виступив на мітингу, присвяченому 36-ї річниці «початку кубинської революції», яке тут утотожнюється з невдалою спробою групи молодих радикалів-емігрантів оволодіти штурмом військовою казармою Монкада. Промова Кастро носила настільки антиамериканський характер, що присутній на мітингу голова дипломатичної місії ЗСА на Кубі Джан Тейлор демонстративно залишив мітинг. Кастро згадав про «леві труднощі», що їх переживає соціалістична співдружність, і обвинуватив Администрацію президента Джорджа Буша в намірі використати ці труднощі у своїх цілях.

СВОБОДА **SVOBODA**
 FOUNDED 1893
 Svboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays
 Mondays and holidays by the Ukrainian National Association
 Inc. at 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
 Svboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
 Бюро УНС у Вашингтоні (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс)
 Subscription 1 year — \$40.00 6 months — \$22.00 3 months — \$12.00
 UNA members 1 year — \$15.00 Change of address — \$1.00 Make
 check or money order payable to "Svboda"

Postmaster: Send address changes to
 Svboda, 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
 Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
 Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.
 Передплата на рік \$40.00 на півроку — \$22.00 на 3 місяці — \$12.00
 Для членів УНСюзу \$15.00 річно. За кожну зміну адреси — \$1.00
 Чеки і money orders виставляти на "Svboda"
 P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Терор у Китаї та опозиція

Як відомо, після здавлення 4-го червня ц. р. масових демонстрацій на центральній площі у Пекіні, прийшло внаслідок активістів цього демократичного руху. Деяких судили каптуровим судом, засуджували на смерть і стріляли в потилицю. Докладне число таких жертв буде відоме колись в майбутньому, подібно, як це було в СССР. 80-літній диктатор Денг заявив був цинічно, що краще пожертвувати кількадесят чи кількост осіб, ані ж мали би тисячі згинуть у громадянській війні. Уряд у Китаї виправдує свої дії саме бажанням миттєвості громадянську війну. Покищо ця внутрішня політика уряду має успіх, бо створено таку атмосферу всезагального залякання, як вона була в СССР за часів Сталіна. Все ж одиницям удалося втекти до Гонконгу і відтілі до Франції, а з Франції до Америки.

"Нью Йорк Таймс" з 27-го липня наводить низку прізвищ молодих і старших китайських діячів, які організують постійні центри опозиційного руху у Франції і в Америці. У Чикаго відбувся з'їзд провідних китайських діячів, опозиційних супроти теперішнього режиму в Китаї. Є між ними дві особи, що їх китайські власті поставили на листу пошукуваних, "злочинців", є між ними колишні члени Компарті Китаю та інтелектуали, які мають зв'язки з найбільш престижними американськими університетами. Організатори китайської опозиції в Америці заявили, що вони виключають насильницькі засоби. Дехто з посеред них вважає, що режим фізичного терору в Китаї дає опозиції моральне право користуватися всіма можливими засобами. Але на першому плані є заснування часопису, що його планують масово пачкувати до Китаю, та зорганізування радіовисланих з виключною ціллю вести освідомлену акцію на китайському терені — всупереч ширенню урядовим фальшам і заглушуванню закордонних радіопередач.

Кожна акція продовжує реакцію і цей перший закон соціології навіяний у сучасній дійсності в СССР в його сателітах та Китаї. Правильні форми в ділянці китайської економіки із залишенням однопартійної диктатури без громадських і особистих свобод у ділянці політики — довело до цього несподіваного масового руху за демократію з центром у Пекіні. Впертість демонстрантів, приєднання до них інтелектуалів та професіоналів і загроза двоподілу в армії спонукали комуністичну владу поводити безоглядні репресії. Стало ясно, що швидше чи пізніше режим терору мусить спричинити реакцію. Як довго триватиме цей крутіж — один Господь знає, але досвід кількатисячної всесвітньої історії каже, що режим терору влада оперта на військово-поліційній силі і однопартійній диктатурі — не зможе довго зберегтися, хоч в історії поняття "довго" дуже релятивне. Створення одвертого закордонного центру політичної опозиції може безпосередньо загострити відносини в Китаї. Із згаданого вгорі інформаційної статті "Нью Йорк Таймсу" довідуємося, що китайський уряд обурений на Францію й Америку за призначення втікачів з Китаю політичного азилу й уможливлення ім публічно сходиться й організуватися. Один ближче неназваний речник Державного департаменту признав, що американські керівні кола передбачували ремствування Пекіну, але — мовляв — "тамошній уряд повинен знати, що в Америці існує щось таке, як свобода слова".

Це безумовно сумний дивогляд, що коли в усьому світі загигає комунізм і щораз більше комуністичних країн обмежує монополію Компарті та формально або практично визнає принцип плюралітету — у найбільшій території й населенням країні світу настав зворот у сторону драконських кар за ламання сліпої слухняності комуністичній владі.

Президент Буш рішуче й послідовно спротивився закликам, щоб відкликати з Пекіну амбасадора ЗСА. Він вплинув на Конгрес, щоб санкції проти Китаю були радше демонстративні, а не дуже реальні. Буш, першорядний знавець відносин у Китаї, оптиміст вважає, що теперішня внутрішня політика китайського Політбюро з "чистою" симпатією демократичних реформ минеться і відносини зміняться. Як усе змінюється у світі. Покищо приходить тільки придивлятися і прислухуватися, як діють самі китайці — як діє їхнє могутнє поселення у країнах демократії, зокрема та особливо в Америці. Факт, що первісні настрої у масі китайців у діаспорі — настрої розпачу й хаотичної думки — використалися у формі зорганізованої опозиції — цей факт безумовно позитивний.

Дня 9-го червня 1989 року в Москві закінчив свою працю з'їзд народних депутатів СССР. В історії соціалістичної держави за 72 роки її існування важко знайти аналогічну подію, хіба що установчі збори Росії, хоча останні з уваги на те, що, поперше, проводилися за умов багатопартійності, подруге, відразу після так званої Жовтневої революції, на хвилі, так би мовити, відкритого плюралізму думок, народженого післялютьними подіями і, потретє, делегати установчих зборів, як правило, мали за своїми плечима, набутий протягом десятиріч, певний досвід політичної культури. Так ось останні були значно демократичнішими, ніж вищегадані з'їзд народних депутатів СССР.

Щоправда, установчі збори Росії, хоча і проводилися за умов багатопартійної системи, врешті були придружені більшовиками, сама багатопартійна система разом з плюралізмом думок, незручна для новоявлених диктаторів від пролетаріату, згодом ліквідована, наслідком чого було установлення в Україні політичного червоного терору і оновлення імперського мислення, а однією із перших жертв цієї політики стала незалежна Українська Народна Республіка, що невдовзі опинилася під п'ятою російської більшовизму й не без допомоги, до речі, більшовиків українського походження.

Більше 70 років Україна розвивалася за умов відсутності політичного, а в основі цього, ідеологічного

Анатолій Доценко

ПО ГАРЯЧИХ СЛІДАХ АБО ПРО З'ЇЗД ПІСЛЯ З'ЇЗДУ

плюралізму, за умов переслідування будь-якої незалежної думки, що виходила за межі дозволеного. Згідно із законом єдності та боротьби суперечностей матеріалістичної філософії, відсутність альтернатив щодо офіційно-дозволеного ідеологічного компоту із марксистської фразеології, лєнінського псевдомарксизму і "досліджень" новітніх революціонерів з декількома класами освіти, які замість описувати і роз'яснювати реальність, щоби сприяли поступовий рух суспільства, згідно з існуючими об'єктивними реальностями, підганяли дійсність під свої столітні давнини думок, призвела до застою в усіх сферах економічного і суспільно-політичного життя, позбавила суспільство політичної культури, досвіду вирішення найважливіших державних проблем за умов демократії.

Відбиток усіх тих недоліків сучасного суспільства суспільства яскраво продемонстрував з'їзд. Не зважаючи на численні дискусії під час своєї роботи, не зважаючи на цілу низку піднятих гострих проблем, попри всі намагання вирішити хоча б деякі гарячі питання сьогодення країни, з'їзд не призвів до жодних реальних результатів, виключаючи хіба що широку про-

світницьку функцію, яка при допомозі телебачення, внісла актуальні політичні питання із вузьких коридорів державних установ на широкі проспекти суспільства й світової громадськості.

Завдяки трансляції з'їзду вільних засідань постарілися дати власну суб'єктивну аналіз з'їзду. Поперше, як виявив з'їзд, позиції депутатів продемонстрували поляризацію інтересів. Депутатський корпус уівався в себе не менше 80 відс. представників агресивно-слухняної більшості, які є носіями ідеології правлячого номінального пропарку суспільства й не більше 20 відс. певною мірою прогресивних депутатів. Отже, маємо правих консерваторів і лівих демократів.

Подруге, не зважаючи на гостроту виступів більшості промовців від так званих лівих, не можна не помітити того факту, що жоден із них, критикуючи минуле і сучасне суспільство суспільства не пішов далі і не піддав нищівній критиці провідні положення комуністичної ідеології, зокрема лєнінізму, який є ідеологічним підґрунтям тоталітаризму. Звертає на себе увагу те, що навіть найпрогресивніші депутати не пішли далі, ніж лише підкреслити, що марксистське вчення писалося в минулому й не

завжди відповідає вимогам сьогодення. Але цього, на мою думку, замало. При суцільній політизації суспільства в Союзі, зруйнуванні його економіки, вирощуванні соціальних, культурних, національних проблем, притаманних СССР, не можливо, не відкинувши водночас, старої ідеологічної машини, не розкритикувавши її вчення на основі науково обґрунтованої аналізи, з точки зору сьогоденних економічних, політичних та інших теоретичних досягнень світової науки.

Насьогодні, як мені здається, ні КПСС, ні уряд країни, ні навіть сам з'їзд народних депутатів СССР не мають чіткої, науково обґрунтованої програми дій на майбутнє. Відсутність наукової теорії розвитку суспільства створює порожнечу, яка, як показав з'їзд, знову заповнюється старою ідеологічною мішаниною, лише оновленою цілком низкою позитивних і прогресивних, але часто нечітко сформульованих і не об'єднаних концептуально, або системно ідей. Крім того, в суспільстві продовжується стара політична практика з дещо підновленою фасадом.

Тепер кілька слів про суспільство президента. Горбачов, на мій погляд, як політик розуміє, що головною небезпечкою для мирної еволюції країни у бік парламентської демократії і більших свобод — є поляризація суспільства, розви-

(Закінчення на стор. 4)

Д-р Мирон Куропас

АТАКА НА УКРАЇНЦІВ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

советські жиди, зокрема ці, зі советської України, справді є в небезпеці — і тим мають дані бути на статті утікачів — Жидівське товариство допомоги іммігрантам і легальне бюро допомоги советським жидам спонзорували і післили на 53-ох сторінках меморандум (разом із 80-ма сторінками додатків) до Департаменту справедливості і до інших представників американського Уряду. Підготований адвокатами Фрайдом, Френком і Гаррісом цей документ, між іншим, доводить, що: — В Україні було в роках 1918-1921 понад 2,000 погромів жидів; — В Україні Організація Українських Націоналістів присягала послух Гітлеру і до допомог у звільненні Європи від жидів. Багато українців добровільно зголошалося до Гітлерівського війська т. зв. СС; — "Навіть сьогодні українці належать до найбільш анти-семітських в СССР".

Два перші твердження можна приписувати жидівським жидедам — третє не має — ніякого. Я зателефонував до бюро ГАЯС у Нью Йорку і говорив із віцепрезидентом Пілом Сепірією. Не маючи бажання входити в довгу телефонічну розмову на тему двох перших тверджень, я був зацікавлений, які є докази на нашу продовжувану "Україну", що тут приїжджають, а зокрема наші активісти в боротьбі за права людини розповідають зовсім щось іншого. Вони говорять про співпрацю жидівсько-українську.

Активісти боротьби за права людини, це зовсім щось іншого — відповів Е. Фрідмен. Вони не є речниками почуваних пересічних українців. Антисемітизм в Україні має довгу історію. Українці колаборували з нацистами і вступали до СС.

Якщо хтось знає про фальшиві інформації в СССР, то це саме ми — відповімо дещо подразнено Е. Фрідмен.

Від цього місяця наша розмова ввалася. Я повідомив Е. Фрідмена, що написав статтю про меморандум ГАЯС-у і запрошував його відповісти мені на сторінках "Українського Тижневика". Він прибув. Ми обидва ствердили, що діяло треба продовжувати.

Звіт, що його предклав ГАЯС — це характеристичний доказ, як односторонні можуть бути "наукові дослідження" жидів про українців. Цей звіт опертий тільки на жидівських жидедам і відвертало антипатії, які віками жиди мали до українців. При тому зовсім тут зигноровано добру волю українців та їхню співпрацю через сторіччя, як також факт, що рідко українці були панамі своєї політичної долі. А коли вони були, як наприклад, в часі коротких

Україні в СС боролися проти червоної армії — переконував його. Українці в Дивізії Галичини, яка належала до відділів СС, перейшла повну інвестицію комісії Дешена в Канаді і комісія не знайшла доказів воєнних злочинів. Біля сім мільйонів українців загинуло у наслідок нацистської інвазії на Україну. Це саме робить советська пропаганда, поширюючи неправду, що українці були колаборантами і вбивцями жидів.

Якщо хтось знає про фальшиві інформації в СССР, то це саме ми — відповімо дещо подразнено Е. Фрідмен.

Від цього місяця наша розмова ввалася. Я повідомив Е. Фрідмена, що написав статтю про меморандум ГАЯС-у і запрошував його відповісти мені на сторінках "Українського Тижневика". Він прибув. Ми обидва ствердили, що діяло треба продовжувати.

Звіт, що його предклав ГАЯС — це характеристичний доказ, як односторонні можуть бути "наукові дослідження" жидів про українців. Цей звіт опертий тільки на жидівських жидедам і відвертало антипатії, які віками жиди мали до українців. При тому зовсім тут зигноровано добру волю українців та їхню співпрацю через сторіччя, як також факт, що рідко українці були панамі своєї політичної долі. А коли вони були, як наприклад, в часі коротких

(Закінчення на стор. 4)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Богдан Марків

Другий концерт квартету ім. Леонтовича

У неділю, 16-го липня ц. р., у концертному центрі Мюзік Мавнтен в Коннектикуті відбувся другий у цьому сезоні концерт квітського квартету ім. М. Леонтовича. Численна публіка, серед якої було деяке число українців, широким потоком артистів на сцені. Їхні імена: скрипаль Семен Кобець і Юрій Харенко, альтіст Віктор Барабанов і челист Володимир Пантелев.

На першу точку програми кияни поставили твір сучасного українського композитора Мирослава Скорика п. з. "Партіта ч. 3". Скорик творить в різних жанрах і переважно симфонічній оркестрі. Він написав між іншими п'ять "Партіт", з яких чотири є на різних оркестрових складах. Із трьох з-поміж них, написаної для струнного оркестру, автор зладив варіант для смичкового квартету, який саме був на програмі концерту.

За традицією минулих століть "партіти" мають танковий характер. Твір Скорика, що тривав десять хвилин, не має виразно такого характеру. Він складається з п'яти частин, а музика його то жасково емоційна, то дуже жива. Вона завжди захоплює слухача своєю широтію і простотою. Треба бути вдячним Квартету, що зарекомендував цей твір американській публіці.

Другою точкою програми був "Квартет ч. 1, опус 50" Сергія Прокоф'єва. Він написаний 1930 року за замовленням Конгресової Бібліотеки у Вашингтоні. Музика твору багата на багаторіччя мелодії; слухача вдаряють у ній великі скопи між поодинокими тонами з дуже чітким ритмічним пульсом і швидкими пасажками. Це віртуозний твір, який дає можливість кожному виконавцеві показати спроможність свого інструменту. З цього робили ужиток кияни. Вони вміли, якщо треба, видобути з двох різних інструментів однаковий тембр і таку саму напругу звуку. Наприклад, в рекапітуляції першої частини головну тему грає друга скрипка. Вона прозвучала точно так само

як в експозиції теми, у виконанні першого скрипала. Слухач, який не бачить, хто грає, був би переконаний, що в обох випадках грає той сам інструмент.

Другу частину концерту виводив "Фортепіанний Квінтет г-моль, опус 57" Дімітрія Шостаковича. Композитор є мистецько-мислитель з розумінням для дуже різних форм музичного вислову. Коли в нього діяла в добромуду балансі медитативність, тяга до імпонуючого вислову і високоякісний гумор, виходили майстерні речі. Шедевром такого роду є "Фортепіанний квінтет г-моль, опус 57", що був у програмі концерту. Твір написаний в 1940 році і виконаний в Москві, при чому на прем'єрі сам композитор грав партію фортепіано. У ньому музичні контрасти ролі припала американському піаністові Аббі Богінові, який продемонстрував свою незвичайну ерудицію і таку ж музичність.

Квінтет складається з п'яти контрастних частин. Він написаний в неясно-чистому стилі: тут фортепіано грає програмово проти струнного квартету. Нам особливо запам'яталися "Фуга з її повільною темпою і головокружжю своїм темпом "Скерцо", яке закінчується блискучим перкусійним ефектом.

Надхненне виконання твору Шостаковича зробило велике враження на слухачів, які бурхливими оплесками й оваціями дякували виконавцям за музичний пир.

Це не все, що можна сказати. Квартет ім. М. Леонтовича повернувся до Києва. Тут напружується рефлексія. Хто потрудився поїхати на його концерти, ніколи цього не пожалує. Квартет має просторий і першорядний репертуар. У виконавців на сцені ніколи не видно зайвих жестів, обриваних на публіку. У них досконале панування над інструментом, бездоганне розуміння себе в грі та глибоке відчуття душі музики, що передається у якійсь мірі і слухачам. Мистецький ансамбль яких мало.

СТРАТИ В КИТАЇ продовжуються. Уряд комуністичного Китаю оголосив, що в середі засуджений до смертної кари це три "контрреволюціонери". В той же день оголошено, що від понеділка до середи в країні заарештовані 3,182 "антисоціальні елементи".

ВЛАСТІ ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНІ оголосили, що шестеро мешканців Праги, у квартирах і домах яких були проведені обшуки, перебувають під слідством і якщо будуть визнані винними у розповсюдженні петицій з вимогою демократичних реформ, то їх чекає арешт, суд і можливе позбавлення свободи терміном до п'яти років. Нова хвиля репресій звернена проти групи "Комуністи за нові реформи". Група прийняла петицію, яку вже підписали понад 11,500 громадян столиці. Учасники демократичного руху стали відомі імена шістьох заплідових. Це — Ян Урбан, який супроводжував недавно групу польської "Солідарності" в гості до Олександра Дубчека, колишнього комуністичного лідера Чехо-Словащини; колишній пресовий секретар групи "Хартія-77" Лібуше Сіханова; Станіслав Дев'яти; Мілош Гаск; нинішній пресовий секретар "Хартія-77" Саша Вондра і Владімір Кольмєстр.

Прийшло кілька найближчих друзів, зокрема Михайлина Коцюбинська. Аж ось впритул підсунули камеру і мікрофон, щоб чути, що ж говорять білі могили. І тоді чоловік Ярини не витримав, вибухнув: "Яке ви маєте право? Хто ви такі? Ми вас не запрошували сюди! Ви не знаєте примітивної журналістської етики. Ви ж повинні були спитати нашого дозволу! Відповідь була російською мовою. Виявилось, що це з телебачення, з розважальної програми "На киевській волні". Їм заборонили знімати. А тут з'явилася велика група людей, яких 50 осіб. Телерепортер пішов ім назустріч. Почав їх знімати. Він мав завдання зробити програму "На чинтарі". Дівчата квітами затуляли камеру. Почали її крутити. Підійшли ближче до могили. Аж ось з автобусів повисідали: молодики, молоді хлопці, 20-21 роки. Оточили нас колом, тисним колом. І чоловік мій голосом повного хвилювання, — продовжувала розповідь пані Ярина, — звернувся до них: "Хлопці, чого ж ви сюди прийшли? Ми прийшли до свого батька, тут лежать наші рідні, батько й мати. Ми прийшли їх пом'янути, чого ж ви прийшли?"

Тупа, сіра маска. Ніхто не дав відповіді. Стояли, як вкопані.

Ми постояли. І знову Євген Сверстюк почав "Отче наш". Ми голосно прочитали молитву. А потім пішли на квартиру. Дуже гарний був вечір. Ділилися спогадами. Піднявся й настрій. Читали вірші й прозові твори батька.

А тепер іде готування гідно відзначити 90-річчя з дня народження Бориса Антоновича-Давидовича.

Це має бути урочисте, офіційне. Хочеться зробити якнайкраще. Перше святкування батька. Хочеться запросити ансамбль "Не журис" зі Львова. Будуть видаватися його твори. Вийде подарункове видання. В нього входить повість "Смерть", а потім "Сибірські новели" і "Завищені оцінки". А потім має вийти ще й збірка творів, двотомник. Повне видання творів. Це вже 91-й рік. Кожний том по сорок аркушів.

Можливо, що й сподоби, які письменник писав для майбутнього, також віддадуть з конфіскованих архівів і це буде щось надзвичайного.

Згадала пані Ярина і про те, що тепер робляться заходи для видання українською мовою підручників. А

(Закінчення на стор. 4)

Микола Вірний

ВЕЧІР, ПРИСВЯЧЕНИЙ НЕСКОРЕНОМУ

ІІ.

Ум важко було запам'ятати недавні події, а він настільки чітко пам'ятав усі імена, прізвища, дати найрізноманітніших століть, все абсолютне він знав. Це була справжня жива історія. Тільки від нього можна було її почути.

Дочка назвала батька "по дитинному широко, найважчим він кожного разу намагався політизувати уривком з нової написаної ним речі. З цього користали, особливо КГБ. З'являвся черговий обшук і все вилучалося". І ясків, — як сказала дочка, — батько в одному з своїх листів писав, що з тих творів, які зберігаються в архівах КГБ, можна буде видати повне зібрання його творів.

Цього року має з'явитися багато творів Антоновича-Давидовича. Ми будемо мати нагоду пізнати визначного письменника таким, яким ми до цього часу не знали.

Розповідала дочка і про останні роки і дні батькового життя.

"Коли батькові було 83 роки померла матір Ярини і батько залишився сам. На одне око сліпий, а другим ледь бачив. Але внутрішньо почував себе прекрасно. Бо ж якась дивовижна буда натура — незламна, нехитна, нескорена. І це його тримало. Але безперечно, що догляд йому був потрібний. Батько дуже важко переніс те, що сталося з сином. Син став жертвою того часу. Сином були батька, добивали його".

Залишений сам, одного разу батько викликав до себе доньку та й каже їй: як ти дивилася на те, якщо я оженився з Михайлиною Коцюбинською? Він дуже хотів, щоб у хаті зберігся дух Антоновича-Давидовича. Письменник дуже шанував справді дивовижну розумницю, яка дуже часто допомагала батькові й матері по господарству. Жила й працювала поруч, недалеко. Дочка не заперечувала одруженню. І вони почали збиратися одружуватися. Але

Молодь княжого Львова пробуджується

Молоді львів'яни з синьо-жовтими прапорами крокують вулицями Львова.

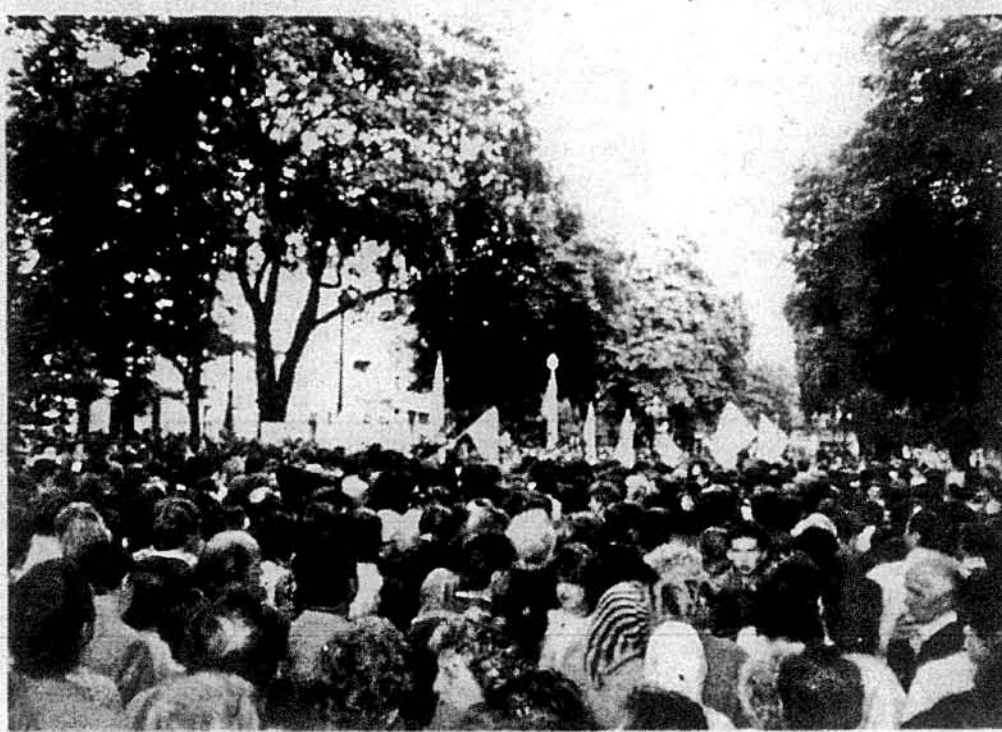

Демонстрації у Львові стали нині звичайним явищем.

У кінці травня цього року я і моя дружина Марія були у Львові як туристи. Багато вражень привезли ми, вернувшись додому, до Венісу, що на Флориді.

У четвер, 25-го травня, о сьомій годині вечора, ми були свідками кількості молодих львів'ян вулицями цього старовинного княжого міста. У перших колонах йшла переважно молодь з синьо-жовтими прапорами, а далі — вже старші — чоловіки і жінки. Присмогло було бачити багато молоді — будівників нового життя. Учасники походу весь час викрикували гасла: „Ганьба Щербинському!“, „Ганьба Кравчуку!“, „Ганьба байдужим!“, „Слава Україні!“, „Звільніть Норинь!“

А кілька днів перед тим на площі у центрі міста, де львів'яни планують спорудити пам'ятник Тарасові Шевченку, невідома жінка подарувала нам свій вірш, присвячений видатному українському композиторові св. п. Володимирові Івасюку. Десятиріччя з дня трагічної смерті якого урочисто відзначили у Львові. Цей

Мітинг на площі у центрі Львова, де буде споруджено пам'ятник Великому Кобзареві

вірш авторка прочитала під час Панахиди на могилі В. Івасюка на Личаківському цвинтарі, де похований ком

позитор. Радісно нам було бачити, як українська молодь, що народилася і виросла під

„совєтською зорею“, пробуджується до нового життя.

Омелян Граб

Щотижня...

(Закінчення зі стор. 1)

ли за Україну. Не зважаючи на всі дікі заходи івано-франківської партбюрократії, попередження по радіо і на підприємствах, щоб люди не йшли на Панахиду, погрози активістам Товариства „Рух“ та Української Гельсінської Спілки, оголошення карантину, екологічного дня 18-го червня, під приводом чого намагалися до міста не пропускати жителів інших населених пунктів, все ж на Панахиду прийшли десятки тисяч людей. В числі гостей з інших міст прибули до Івано-Франківська багато львів'ян членів УГС, Народного Руху та інших неформальних організацій. Над головами багатотисячного натовпу майорили синьо-жовті прапори та гасла: „Україні незалежність!“, „Щербинський за русифікацію!“, і багато інших. Панахиду відправив греко-католицький священник Григорій Сімкайло. Перед людьми виступили: голова Івано-Франківської філії УГС Петро Марунчик, член Львівської філії УГС Ігор Деркач, Олег Петрик, а також мешканець міста Доліна Івано-Франківської області Петро Січко. Щоб перешкодити проведенню Панахиди влада включила гучномовці і весь час пускала на всю потужність музику. Крім цього було прислаано групу молодиків, до ста чоловік, які тримали в руках гасла: „Пора працювати, а не мітингувати!“, „Уніятство — ворог українського народу!“. Вони безперервно викрикували і свистіли, що було явно провокацією до бійки. Після закінчення Панахиди львів'яни на чолі з членом УГС І. Деркачем і Олегом Війтовичем організували багатотисячний похід-демонстрацію із синьо-жовтими прапорами та гаслами. Демонстрація із 60-70.000 чоловік скандувала: „Україні незалежність!“, „Геть Щербинського!“, „Володимиру Січку!“ пройшли біля об'єкту партії, обласного КГБ, прокуратури й завершили похід на залізничній станції. Міліція поводитися досить толерантно і не втручалася, проте, як стало відомо, великі сили охорони порядку були скупчені на центральному стаціонарі й чекали, очевидно, тільки наказу, щоб накинутися на мирних людей.

18-го червня в центрі міста Самбір, зібралось кілька тисяч жителів, які рушили із синьо-жовтими прапорами вулицями міста на цвинтар до братської могили, де поховано 900 жертв так званого „возз'єднання“ 1939 року. Панахиду відправили п'ять православних священників. Біля братської могили виступив заступник голови міськвиконкому Засць і вчитель Горницький. Було вшановано також могили січових стрільців, де виступив Михайло Кочуль, нагадавши всім героїчну історію УСС-ів і Української Галицької армії. Закінчилася Панахида на могилі месената рідної української культури, лікаря Бобильника.

18-го червня у Миколаєві біля братської могили жертв сталінізму і стрілецьких могил зібралось із синьо-жовтими прапорами 8.000 людей. Після греко-католицької відправи і кількох виступів люди довго не розходились, співали стрілецькі пісні та українські гімни „Боже великий єдиний“ та „Ще не вмерла України“. Вшанування пам'яті загиблих і Панахиду організував Миколаївський районний осередок Львівської філії Української Гельсінської Спілки.

У Тернополі за виступ на несанкціонованому мітингу, що відбувся 4-го червня біля будинку Спілки Письменників України, оштрафована на 1.000 карбованців голова Українського Товариства „Меморіал“ Марія Кузменко.

Катерина Перелісна

ВІРШІ ДЛЯ ДІТЕЙ

Колірний ілюстрований збірник віршів: Володимир Стор. 51, великий формат, ціна \$7,00 з пересилкою. SVOBODA BOOK STORE 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302

Мешканці штату Нью-Джерсі об'являють 6% ставкового податку

вільям адміністрації, розуміють, що справжнього причиною звільнення Яворського є його активна громадсько-політична діяльність як члена УГС.

22-го червня у Івано-Франківську було засуджено на 15 діб греко-католицького священника отця Григорія Сімкайла за проведення у Івано-Франківську 18-го червня Панахиди. Суд розпочався о 10-й год. ранку. Під приміщенням суду зібралось понад 300 людей, які скандували: „Звільніть священника — він не винен!“. Протести обурених людей тривали до пізнього вечора та повторилися наступного дня.

У Харкові відбулись установчі збори Харківської філії Української Гельсінської Спілки. Головою обрано Степана Сапелюка.

У Луцьку, перед музичною школою, де раніше була катівня НКВД, у якій було знищено понад 2.000 волинців, від Волинської філії Української Гельсінської Спілки покладено вінки із синьо-жовтими стрічками в пам'ять закатованих людей.

25-го червня у Бориславі Львівської області біля міського бюро ЗАГСу, де колись було управління НКВД, відбувся десятихвилинний мітинг, присвячений пам'яті жертв сталінізму. Довкола трибуни, де горіла символічна свіча, майоріли кілька синьо-жовтих прапорів. Люди тримали в руках численні гасла з засудом сталінізму та неосталінізму, зі закликами за незалежність України та інші. На мітингу виступили члени Товариства „Меморіал“ Володимир Копісць і Мирослав Андрушків, член Народного Руху України Роман Копісць та члени Української Гельсінської Спілки Вячеслав Чорновіл і Володимир Яворський, а також багато жителів Борислава, живих свідків, які розповіли про страшні злочини енкаведистів. Після мітингу велика частина людей з прапорами й гаслами рушили в Трускавець. Там колона людей із скандуванням: „Волю України!“, „Геть Щербинського!“ прой-

шлися центральними вулицями, закінчивши похід на автовокзал.

25-го червня у селищі Рудно на стадіоні відбувся багатотисячний мітинг пам'яті жертв сталінізму та неосталінізму. Люди вийшли із синьо-жовтими прапорами і численними гаслами проти сталінізму і неосталінізму. На мітингу виступили члени УГС: Михайло Горинь, Адам Кардаш, Олег Війтович, Іван Кандиба, поетеса Ірина Калинець, заступник львівського Товариства „Меморіал“ Євген Гринів та інші.

25-го червня була друга спроба захопити у селі Ліс Львівської області греко-католицьку церкву і капличку священником Російської Православної Церкви. Віруючі католики вже другий раз оборонили свій храм, де Російська Православна Церква хоче відкрити власне приходство.

За участь в Івано-Франківському мітингу, 18-го червня, в якому взяло участь як підполковник Інформатор ч. 30 біля 70.000 людей, був арештований крім отця Григорія Сімкайла, (за відправлення Панахиди), також член УГС Ігор Деркач, що говорив там до зібраних людей. Його мали засудити на 15 діб арешту.

У Львові розсилається по деяких адресах дуже ганебна листівка з назвою „Бюлетень із життя УКЦІ число 1“, видрукована ротатипом і розмножена зірком. Надруковано огидні, брехливі відомості про голову Комітету захисту УКЦІ Івана Геля, інших членів комітету, а також священників та єпископів. У Львові говорять, що листівку випустило КГБ, щоб компрометувати Українську Католицьку Церкву, яка втілюється великою популярністю і підтримкою народу. Стиль написання листівки вповні співпадає з наклепницькими статтями львівської російською мовою газети „Львівська Правда“, де вже в п'ятій чи шостій подачі з продовженнями йдуть наклепницькі статті А. Лисюка на адресу керівних членів Української Гельсінської Спілки.

Закінчення шкільного року в Кергонксоні

Учні школи українознавства з Кергонксону з о. Л. Любинським та вчителями

У суботу, 10-го червня, відбулося закінчення шкільного року школи українознавства в Кергонксоні, Н. Й. Школа провадить навчання в класах під католицькою церквою Пресвятої Трійці і є спонсорована місцевим, 89-м Відділом США ім. Лесі Українки. В школі навчається 25 дітей, в тому числі четверо в садочку. Директорка школи Ольга Равлюк вчить старші класи, вчительки Павліна Олексів вчить англійську мову, навчає співу і провадить шкільним хором, Марія Панчишин, Богдана Феліціанна і Катя Фліс провадять садочком. Отець Лев Любинський навчає релігії.

Програму дня розпочато Службою Божою. Крім дітей присутніми були родичі, союзники і гості. Отець парох сказав повчальну проповідь до учнів та побажав їм веселих вакацій. Діти і багато родичів приступили до Святого Причасття. Мистецька програма та вручення свідоцтва відбулись в залі під церквою. Програму відкрила директорка Ольга Равлюк. Вона привітала о. пароха Л. Любинського, культурно-освітню референтку Відділу США Євгенію Рубач, яка заступала відсутню голову, родичів, гостей членів Відділу, а особливо учнів з їх великим святом. Директорка розказала про працю школи. Дехто з учнів не пропускав ні однієї суботи і навчився багато, дехто пропонував, що навчився менше, але всі старались. Звернула увагу учням, що коли вони будуть добре підготовані, то будуть доброю зміною батькам. Побажала веселих вакацій та знову зустрітися відвіженими наступного навчального року. Подякувала отцеві парохів, спонсорів — 89-му Відділові США, батькам, що привозили дітей до школи, учителям, що не шкодували часу й труду, а особливо Лідії Янів, яка багато допомагала, а в потреби й заступала відсутніх вчительок. Далі ди-

ректорка провадила мистецькою програмою: „Червону руту“ (слова і музику Володимира Івасюка) проспівав учнівський хор під керівництвом П. Олексів, акомпанювала Марія Безлер. Учні 1-ї класи Аріанка Лонкевич і Микола Феліціанно віддеклямували „Там далеко“ Лесі Хрещинської. Учні 2-ї класи — спілкувалися деклямацією „Школярі“. Віра Феліціанна віддеклямувала вірш „Ми українські діти“. „Мово рідна“ — слова Воробкевича, муз. Гайворонського, акомп. Софії Феліціанно. Вірш „Прощання до школи“ продеклямувала С. Феліціанно, „Минуло навчальний рік“ (вірш Галини Чорнобицької) — Андрійко Кейд.

„Ой, під гасм, гасм“ виконав хор під акомп. на 4 руки М. Безлер і С. Феліціанно. „Учнів, дитини“ (вірш В. Масляка) продеклямувала Ева Панчишин. „Наша мандрівка“ відчитала найстарша класа у складі: Андрій Кейд, Лідія Підлуска, Софія Феліціанно, Віра Феліціанно і Ева Панчишин. „У горах Карпат“ — акомп. М. Безлер і хор учнів під керівництвом П. Олексів, які всім хоромими точками.

По мистецькій програмі О. Равлюк повідомила, що цього року учениця Марія Безлер закінчила американську середню школу і школу українознавства, де вона почала навчання відсвітлички і ніколи не пропускати школу, хіба була хворя. Нелегко їй приходилось, але вона наполегливо продовжувала науку. Також навчалася музики і була незамінною акомпанюторкою на всіх шкільних імпрезах. Марія вибрала далі студії музики. Їй вручено свідоцтво і за заслуги обдаровано подарунком. Всім учням роздано свідоцтва. Відзначені були

такі: Джені Кушнір, Микола Федина, Софія Феліціанно, Лідія Підлуска.

На закінчення виступила культурно-освітня референтка Відділу США Євгенія Рубач, яка підкреслила, що завданням Союзу Українок Америки є „Зберегти українську ідентичність через навчання релігії, мови, історії, літератури, плекання традицій і українського мистецтва“. Подякувала від управи і членів Відділу о. Л. Любинському, учителям за труд в навчанні дітей, родичам, що привозять дітей, а учням сказала, що вони скористаються багатьма з того, що навчаються рідною мовою, „...бо вони успадкували мову великого народу“ та прочитала вірш Гаврила Прокопенка „Мова моя чудова, як тебе не любити“. Після офіційної частини дітей і всіх присутніх родичів частували перкускою, печеними ковбасками, солідним, соками, чаєм, кавою, а діти ще довго бавилися в дитячі гри.

Ольга Денисенко

Замість квітів на могилу нашого Приятеля
св. п. мгра Олександра Смалья
складасмо 100 дол. на „ВІСТІ КОМБАТАНТА“

Дружині Олі широкоручні співчуття
Віра і Ярослав ВЕРГАНОВСЬКІ

Українське Спортивно-Виховне
Т-во „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ“ Ньюарк
з глибоким смутком повідомляє: Членство, Симпатиків та все Українське Громадянство, що у віаторок, 25-го липня 1989 р., несподівано відійшов у Вічність на 79-му році життя, наш довголітній член, ентузіаст спортивно-виховної праці з нашою молоддю

бл. п.

Олександр Смаль

мгр прав, член українських суспільно-громадських організацій

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулись в суботу, 28-го липня 1989 р. в церкві св. Івана Хрестителя та на українському православному цвинтарі св. Андрія у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Опечалений Родина Покійного передає ширі вислови глибокого співчуття.

Управа

УСВТ „Чорноморська Січ“

У П'ЯТУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого
МУЖА, БАТЬКА І ДІДУСА

бл. п.

ТЕОДОРА ЛЕШКА

будуть відправлені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ

в наступних церквах:

в неділю, 6-го серпня 1989 р.:

у церкві св. Юра в Нью Йорку, о год. 9-й ранку;
в катедрі св. Софії в Римі, Італія;
в церкві Непорочного Зачаття в Люрді, Франція;

у віаторок, 8-го серпня:

в церкві св. Івана Хрестителя в Гантері, Н. Й. о год. 9-й ранку,
рівнож 6-го серпня 1989 р. о год. 12-й дня відправиться

ПАНАХИДА

над могилою Покійного на українському православному цвинтарі
св. Андрія в South Bound Brook, N.J.

Дружина — СТЕФАНІЯ

Син — проф. д-р ЯРОСЛАВ з дружиною АЛЛОЮ

Внучка — АДРІАНА

Маємо на складі нову книжку
д-ра Михайла Логазі

„TAKE TO В НАС ЖИТТЯ“

Спогади, промови, есеї, коментарі, вибрано про охорону здоров'я.

Сиракузи-Нью-Йорк, 1985, друком Укр.принт, Вудсток, Мд., стор. 352. Тверда обкладинка, ціна 20.00 дол.

Можна набутти в книгарні Свободи.

У Житомирі...

(Закінчення зі стор. 1)

сольської Зірки" Анатолія Кочина шпигуном КГБ. Член Товариства Української Мови Святослав Васильчук виступив проти об'єднання двох мовності, здійснення якої в умовах України фактично означати ме продовження русифікації.

Від Української Гельсінкської Спілки виступив Валерій Колосівський. Він закликав усі неформальні об'єднання області до активної співпраці. Колосівський коротко виклав історію УГС та основні її засади, звернувши увагу на національний момент, для чого зачитав звернення УГС до українського населення України. Колосівський відкинув звинувачення партійної пропаганди в екстремізмі, підкресливши правозахисний, гуманітарний характер спілки. "Справжні екстремісти, — сказав Колосівський, — це влада, яка владствує до судових, адміністративних, пенітенціарних, фізичних розправ над правозахисниками, всіляко обігрує їх, а також переслідує інших неформалів."

Прихильно зустріла конференція виступ члена УГС від 1978 року, колишнього політв'язня Василя Овсієнка. Коли Овсієнко назвав присутнього в залі довголітнього політв'язня Сергія Бабича справжнім героєм перебудови, зала вибухнула оплесками. Бабичеві піднесли квіти.

Багато промовців стурбовано і з обуренням говорили про біль Житомирщини — Народницький район, який постраждав унаслідок катастрофи на АЕС більше від Чорнобильського, бо населення звідти не вивезли. Навпаки, в районі вкладали у будівництво 105 млн. карбованців (у житлове будівництво), добре знаючи, що жити там не можна. Тепер населення радять не вживати своїх продуктів. Але ж купувати їх практично ніде навіть на той "гробовий" карбованець, що дається мешканцям на добу. М'ясо, молоко, яке виробляють у Народницькому районі, обіцяли тримати в холодильниках до 30 років. Але холодильники насправді порожні. Є чутки, що ті продукти секретно продають населенню, особливо у зонах та воякам. Тотальні заворування, особливо дітей, масові вироки серед тварин та рослин і байду жисті властей приводять до думки, що держава, зруйнувавши життєве середовище, покинула народичан напризволяще, або має їх за піддослідних кроликів. У район треба б кинути найкращі медичні кадри, тимчасом там навіть не вистачає фельдшерів.

Народний депутат Ярошинська передала конференції копію кінофільму, знятого в травні цього року в Народницькому районі. Цей фільм вона вручила 3-тєдові народницькому депутату, але Політбюро досі приховує його від народу. 9-го липня фільм було вперше показано учасникам конференції.

Установча конференція Громадського Фронту Сприяння Перебудові прийняла програму і статут та обрала своє правління з 13-ох осіб. До Ради Громадського Фронту Сприяння Перебудові кожна перинна організація та неформальна група делегує свого представника. Конференція ухвалила декілька резолюцій, зокрема, звернення до громадян Житомирщини щодо наступних виборів. Звернення зачитали українською, російською, польською та жидівською мовами.

Житомирські власті не чинили ніяких перешкод у проведенні конференції.

ЯК ПОВІДОМИВ ПРЕДСТАВНИК західнонімецької прикордонної поліції, у четвер рано двох громадян Східної Німеччини, віком 22 і 32 років перейшли кордон між Східною і Західною Німеччиною в районі Нижньої Саксонії. Від початку цього року 350 мешканців Східної Німеччини нелегально перейшли на Захід. Уряд Західної Німеччини звернув увагу на збільшення кількості втікачів, зв'язуючи це з тим, що східнонімецьким прикордонникам заборонено тепер вживати зброю.

Добра нагода для мешканців стеїту, котрих відвідують члени родини з України.

Найбільше комерційний товар на Україні це магнетовіди на систему: PAL — SECAM, SHARP, PHILIPS, PANASONIC, GRUNDIG, SONY, TOSHIBA, HITACHI, AKAI, JVC у нас на складі, а також двокасетні магнетофони тих самих марок.

Маємо кіно-камери на всі системи. Забезпечимо посвідкою, яка звільнить від мита. Адреса:

OHIO EXPORT CORP.
6089 State Road, Cleveland, Ohio 44134. Tel.: (216) 884-1738

Вступайте в члени УНС

СОЮЗІВКА
SOYUZIVKA

УПРАВА СОЮЗІВКИ
запрошує на

ВИСТАВКИ ТВОРІВ
НАСТУПНИХ МИСТЦІВ:

5-го і 6-го серпня — ВИСТАВКА КЕРАМІКИ І ГРАФІКИ СЛАВИ ГЕРУЛЯК

11-го і 12-го серпня — ВИСТАВКА КАРТИН ЛЮБОСЛАВА ГУЦАЛЮКА

12-го серпня, 7-30 веч. — ВИСТАВКА СКУЛЬПТУР З ВИСВІТЛЕННЯМ ПРОЗІРОК МИКОЛИ ГОЛОДИКА

18-го та 19-го серпня — ВИСТАВКА КАРТИН І ДЕРЕВОРИТІВ ЯКОВА ГНІЗДОВСЬКОГО

25-го і 26-го серпня — ВИСТАВКА КАРТИН ІРЕНИ ГОМОТЮК-ЗЕЛИК

Ukrainian National Association Estate
Foordmore Road Kertankson, New York 12446
914-626-5641

Українсько-американський

день в Баффало

Розпочинаючи передавати у цьому дописі свої спостереження — пов'язані з Українсько-американським днем в Баффало, що відбувся в неділю, 16-го липня, не може не повторити за посом О. Олесем питання, поставленого в одній із його поезій: „Котрий це вже раз? Справді, котрий це вже раз українська громада в Баффало (з околицією) відбула свій Українсько-американський день? Ініціатива відбувати такі дні вийшла від Відділу Українського Конгресового Комітету в Баффало у 1972 році. Головою Відділу став тоді Василь Шарван. В тому ж таки році і відбувся вперше Українсько-американський день під патронатом Відділу УКАА. Після того Українсько-американський день став для баффальської громади постійним торжеством. Перший Українсько-американський день був присвячений 90-м роковинам поселення українців у Баффало й околиці. Згодом, Українсько-американські дні часто були присвячені важливим подіям чи видатним постатям. Так, наприклад, у 1975 році відзначено 25-ліття Відділу УКАА в Баффало, черговий день був присвячений 200-літтю ЗСА і 100-літтю поселення українців у цій країні. День в 1977-му році проходив під гаслом 60-ліття української національної революції, в 1978 році відзначено 60-ті роковини проголошення Четвертого універсалу.

Цьогорічний Українсько-американський день проходив під гаслом „Борітеся — за волю!“ і був присвячений Тарасові Шевченкові з нагоди 175-ліття з дня його народження. Імпреза пройшла вдало. До успіху немало причинилися простора площа Української автокефальної православної церкви в Чикто-ва, на якій відбулася імпреза, і чудова літня погода. Коли йдеться про учасників, то в порівнянні з початковими роками, коли

кількість їх сягала і двох тисяч, цим разом було їх менше. Зменшення кількості учасників належить пояснити в першу чергу тим, що громада маліє. Подруге, давніше такі дні відбувалися в серпні. Була це більш догідна пора, а липень — місяць таборувань української молоді. В неділю батьки звичайно відвідують своїх дітей по таборах. Дехто знову ж відбуває вакації поза Баффало. Безперечно, є й інші причини, яких аналізувати не буду. Скажу тільки загально, що ці причини різко суперечать ідеям Тараса Шевченка, якому був присвячений цьогорічний День. Все ж такі простору площу, на якій відбувалася імпреза, запевнили громадяни, які прибули пом'янути національного пророка „незлим тихим словом“.

На успіх цьогорічного Дня великий вплив мала теж і програма. Імпрезу започатковано соборним Молитвом до Пречистої Діви Марії, що його на той же площі відслужили о. настоятель УАПЦеркви Св. Трійці о. Володимир Чугай і два католицькі священники: о. Степан Хміль і о. Володимир Вербицький. Проповідь сказав о. Степан Хміль.

Програму розпочав майстер церемонії Василь Шарван, попросивши членів почесної президії зайняти місця на сцені. Призидію творили: о. Володимир Чугай і представники місцевих товариств, організацій та установ. Крім них до президії запрошено члена Ради м. Чиктова українця Андрія Кулика і трое інших членів Ради, які з ним прибули. Після того на прохання майстра церемонії оркестра „Батурин“ з Торонто під проводом проф. Остапа Брезденя відіграла американський і український національні гімни.

Для офіційного відкриття майстер церемонії попросив голову місцевого Відділу УКАА Дашу Процик. Пресвячену Тарасові Шевченкові доповідь виголосив інж. Богдан Мороз. Його доповідь була побудована в дує гасла „Борітеся — за волю!“ і дуже гармоні-

звала із символікою декоративної архітектури.

Несподіванкою для всіх був виступ члена міської ради м. Чиктова Андрія Кулика, який промовляв по-українськи і по-англійськи. Привітавши учасників Українсько-американського дня, подав до відома, що він, як член міської ради, внесе резолюцію, щоб міська Рада одну з вулиць у Чикто-ва назвала іменем Шевченка. При тому радний А. Кулик зачитав текст резолюції і висловив надію, що резолюція буде прийнята. Зібраних на імпрезі привітали й інші радні, які прибули в товаристві А. Кулика. Заяву А. Кулика учасники Дня прийняли із захопленням, яке виявлено гучними оплесками.

Сподівання радного А. Кулика швидко здійснилися: наступного дня міська Рада відбула засідання, на якому прийнято резолюцію. Так що незабаром одна із вулиць м. Чиктова носить ім'я Шевченка.

Мистецьку частину програми виводили своїми виступами два СУМ-івські мистецькі ансамблі з Торонто: згадана уже духовна оркестра „Батурин“ і танцювальний ансамбль „Верховинці“ під керівництвом хореографа Мирослава Мороза. Виступи цих двох ансамблів перепліталися.

Перші точки оркестри мали безперервний пов'язання із Шевченком. Виступ оркестри почався „Заповітом“, який могоутньо прозвучав ще перед промовою інж. Богдана Мороза. Не менш могоутньо прозвучала пісня „Реве та стогне Дніпр широкий“, переліплана іншими мелодіями.

Дальші точки оркестри мали різномірний характер. Були козацькі і стрілецькі пісні та мелодії, були й інші речі. Словом, у виступах оркестри „Батурин“ відбилися історія і побут українського народу.

Оркестра „Батурин“ має за собою уже голосну славу. Члени ансамблю — це сама молодь. Відрадно стало на душі, коли було гадити на молоді лиця. Значить, зміна варті — можлива! Те саме відноситься і до танцювального ансамблю

„Верховинці“ з їхнім хореографом включно. Свій виступ „Верховинці“ почали привітальним танцем — хороводом. Цьому й іншим танцям хореографу старався надати і нових форм, і нового змісту. І це йому вдалося. Мирослав Мороз, як видно, старався оминати зайвої акробатики.

На закінчення програми оркестра ще раз виконала український національний гімн. Майстер церемонії Василь Шарван в імені Відділу УКАА сказав щиро подяку виконавцям програми, організаторам імпреди і всім її учасникам та побажав приємної розваги у дальшій, неофіційній вже частині Українсько-американського дня.

Як перед офіційною частиною, так і після неї, по площі лунали українські пісні — передавані з платівки за допомогою мікрофонів. Цією справою керував Михайло Мочерняк.

З нагоди Дня видано — за проєктом Василя Пристайка — пропам'ятку відзнаку під гаслом „Борітеся — за волю!“ В центрі відзнаки зображено борців з українськими прапорами, яких у наступ веде Дух Шевченка. На тлі наступаючого війська поміщено обличчя поета — звернене у тому напрямі, куди наступає війська. Відзнаку одержував кожний учасник при вході на площу.

Під час імпреди можна було пригостити смачними стравами двох кухонь: Відділу ОЖ ОЧСУ і Сестринства св. кирилі Ольги при УАПЦеркві Св. Трійці. Діяв теж і буфет з прохолодними напоями.

Підготовка Дня вимагала чимало зусиль і немало рук до праці. З огляду на обмеженість місць нема змоги згадати поіменно усіх тих тихих героїв і героїнь праці, які під проводом організаціїного референта Відділу УКАА Івана Горбачука виконували різні завдання, не жалючі ні сил, ні часу. Всім їм велике спасибі, бо й вони немало причинилися до успіху імпреди.

Українсько-американський день був предметом згадок в англомовній пресі (з поміщенням знімок). Згадак про перебіг цієї імпреди передавалася на радіопрограмі Василя Шарвана у Баффало.

Михайло Лоза

Українсько-американський

день в Баффало

кількість їх сягала і двох тисяч, цим разом було їх менше. Зменшення кількості учасників належить пояснити в першу чергу тим, що громада маліє. Подруге, давніше такі дні відбувалися в серпні. Була це більш догідна пора, а липень — місяць таборувань української молоді. В неділю батьки звичайно відвідують своїх дітей по таборах. Дехто знову ж відбуває вакації поза Баффало. Безперечно, є й інші причини, яких аналізувати не буду. Скажу тільки загально, що ці причини різко суперечать ідеям Тараса Шевченка, якому був присвячений цьогорічний День. Все ж такі простору площу, на якій відбувалася імпреза, запевнили громадяни, які прибули пом'янути національного пророка „незлим тихим словом“.

На успіх цьогорічного Дня великий вплив мала теж і програма. Імпрезу започатковано соборним Молитвом до Пречистої Діви Марії, що його на той же площі відслужили о. настоятель УАПЦеркви Св. Трійці о. Володимир Чугай і два католицькі священники: о. Степан Хміль і о. Володимир Вербицький. Проповідь сказав о. Степан Хміль.

Програму розпочав майстер церемонії Василь Шарван, попросивши членів почесної президії зайняти місця на сцені. Призидію творили: о. Володимир Чугай і представники місцевих товариств, організацій та установ. Крім них до президії запрошено члена Ради м. Чиктова українця Андрія Кулика і трое інших членів Ради, які з ним прибули. Після того на прохання майстра церемонії оркестра „Батурин“ з Торонто під проводом проф. Остапа Брезденя відіграла американський і український національні гімни.

Для офіційного відкриття майстер церемонії попросив голову місцевого Відділу УКАА Дашу Процик. Пресвячену Тарасові Шевченкові доповідь виголосив інж. Богдан Мороз. Його доповідь була побудована в дує гасла „Борітеся — за волю!“ і дуже гармоні-

звала із символікою декоративної архітектури.

Несподіванкою для всіх був виступ члена міської ради м. Чиктова Андрія Кулика, який промовляв по-українськи і по-англійськи. Привітавши учасників Українсько-американського дня, подав до відома, що він, як член міської ради, внесе резолюцію, щоб міська Рада одну з вулиць у Чикто-ва назвала іменем Шевченка. При тому радний А. Кулик зачитав текст резолюції і висловив надію, що резолюція буде прийнята. Зібраних на імпрезі привітали й інші радні, які прибули в товаристві А. Кулика. Заяву А. Кулика учасники Дня прийняли із захопленням, яке виявлено гучними оплесками.

Сподівання радного А. Кулика швидко здійснилися: наступного дня міська Рада відбула засідання, на якому прийнято резолюцію. Так що незабаром одна із вулиць м. Чиктова носить ім'я Шевченка.

Мистецьку частину програми виводили своїми виступами два СУМ-івські мистецькі ансамблі з Торонто: згадана уже духовна оркестра „Батурин“ і танцювальний ансамбль „Верховинці“ під керівництвом хореографа Мирослава Мороза. Виступи цих двох ансамблів перепліталися.

Перші точки оркестри мали безперервний пов'язання із Шевченком. Виступ оркестри почався „Заповітом“, який могоутньо прозвучав ще перед промовою інж. Богдана Мороза. Не менш могоутньо прозвучала пісня „Реве та стогне Дніпр широкий“, переліплана іншими мелодіями.

Дальші точки оркестри мали різномірний характер. Були козацькі і стрілецькі пісні та мелодії, були й інші речі. Словом, у виступах оркестри „Батурин“ відбилися історія і побут українського народу.

Оркестра „Батурин“ має за собою уже голосну славу. Члени ансамблю — це сама молодь. Відрадно стало на душі, коли було гадити на молоді лиця. Значить, зміна варті — можлива! Те саме відноситься і до танцювального ансамблю

„Верховинці“ з їхнім хореографом включно. Свій виступ „Верховинці“ почали привітальним танцем — хороводом. Цьому й іншим танцям хореографу старався надати і нових форм, і нового змісту. І це йому вдалося. Мирослав Мороз, як видно, старався оминати зайвої акробатики.

На закінчення програми оркестра ще раз виконала український національний гімн. Майстер церемонії Василь Шарван в імені Відділу УКАА сказав щиро подяку виконавцям програми, організаторам імпреди і всім її учасникам та побажав приємної розваги у дальшій, неофіційній вже частині Українсько-американського дня.

Як перед офіційною частиною, так і після неї, по площі лунали українські пісні — передавані з платівки за допомогою мікрофонів. Цією справою керував Михайло Мочерняк.

З нагоди Дня видано — за проєктом Василя Пристайка — пропам'ятку відзнаку під гаслом „Борітеся — за волю!“ В центрі відзнаки зображено борців з українськими прапорами, яких у наступ веде Дух Шевченка. На тлі наступаючого війська поміщено обличчя поета — звернене у тому напрямі, куди наступає війська. Відзнаку одержував кожний учасник при вході на площу.

Під час імпреди можна було пригостити смачними стравами двох кухонь: Відділу ОЖ ОЧСУ і Сестринства св. кирилі Ольги при УАПЦеркві Св. Трійці. Діяв теж і буфет з прохолодними напоями.

Підготовка Дня вимагала чимало зусиль і немало рук до праці. З огляду на обмеженість місць нема змоги згадати поіменно усіх тих тихих героїв і героїнь праці, які під проводом організаціїного референта Відділу УКАА Івана Горбачука виконували різні завдання, не жалючі ні сил, ні часу. Всім їм велике спасибі, бо й вони немало причинилися до успіху імпреди.

Українсько-американський день був предметом згадок в англомовній пресі (з поміщенням знімок). Згадак про перебіг цієї імпреди передавалася на радіопрограмі Василя Шарвана у Баффало.

Михайло Лоза

Михайло Лоза

Михайло Лоза

Михайло Лоза

Українсько-американський

день в Баффало

кількість їх сягала і двох тисяч, цим разом було їх менше. Зменшення кількості учасників належить пояснити в першу чергу тим, що громада маліє. Подруге, давніше такі дні відбувалися в серпні. Була це більш догідна пора, а липень — місяць таборувань української молоді. В неділю батьки звичайно відвідують своїх дітей по таборах. Дехто знову ж відбуває вакації поза Баффало. Безперечно, є й інші причини, яких аналізувати не буду. Скажу тільки загально, що ці причини різко суперечать ідеям Тараса Шевченка, якому був присвячений цьогорічний День. Все ж такі простору площу, на якій відбувалася імпреза, запевнили громадяни, які прибули пом'янути національного пророка „незлим тихим словом“.

На успіх цьогорічного Дня великий вплив мала теж і програма. Імпрезу започатковано соборним Молитвом до Пречистої Діви Марії, що його на той же площі відслужили о. настоятель УАПЦеркви Св. Трійці о. Володимир Чугай і два католицькі священники: о. Степан Хміль і о. Володимир Вербицький. Проповідь сказав о. Степан Хміль.

Програму розпочав майстер церемонії Василь Шарван, попросивши членів почесної президії зайняти місця на сцені. Призидію творили: о. Володимир Чугай і представники місцевих товариств, організацій та установ. Крім них до президії запрошено члена Ради м. Чиктова українця Андрія Кулика і трое інших членів Ради, які з ним прибули. Після того на прохання майстра церемонії оркестра „Батурин“ з Торонто під проводом проф. Остапа Брезденя відіграла американський і український національні гімни.

Для офіційного відкриття майстер церемонії попросив голову місцевого Відділу УКАА Дашу Процик. Пресвячену Тарасові Шевченкові доповідь виголосив інж. Богдан Мороз. Його доповідь була побудована в дує гасла „Борітеся — за волю!“ і дуже гармоні-

звала із символікою декоративної архітектури.

Несподіванкою для всіх був виступ члена міської ради м. Чиктова Андрія Кулика, який промовляв по-українськи і по-англійськи. Привітавши учасників Українсько-американського дня, подав до відома, що він, як член міської ради, внесе резолюцію, щоб міська Рада одну з вулиць у Чикто-ва назвала іменем Шевченка. При тому радний А. Кулик зачитав текст резолюції і висловив надію, що резолюція буде прийнята. Зібраних на імпрезі привітали й інші радні, які прибули в товаристві А. Кулика. Заяву А. Кулика учасники Дня прийняли із захопленням, яке виявлено гучними оплесками.

Сподівання радного А. Кулика швидко здійснилися: наступного дня міська Рада відбула засідання, на якому прийнято резолюцію. Так що незабаром одна із вулиць м. Чиктова носить ім'я Шевченка.

Мистецьку частину програми виводили своїми виступами два СУМ-івські мистецькі ансамблі з Торонто: згадана уже духовна оркестра „Батурин“ і танцювальний ансамбль „Верховинці“ під керівництвом хореографа Мирослава Мороза. Виступи цих двох ансамблів перепліталися.

Перші точки оркестри мали безперервний пов'язання із Шевченком. Виступ оркестри почався „Заповітом“, який могоутньо прозвучав ще перед промовою інж. Богдана Мороза. Не менш могоутньо прозвучала пісня „Реве та стогне Дніпр широкий“, переліплана іншими мелодіями.

Дальші точки оркестри мали різномірний характер. Були козацькі і стрілецькі пісні та мелодії, були й інші речі. Словом, у виступах оркестри „Батурин“ відбилися історія і побут українського народу.

Оркестра „Батурин“ має за собою уже голосну славу. Члени ансамблю — це сама молодь. Відрадно стало на душі, коли було гадити на молоді лиця. Значить, зміна варті — можлива! Те саме відноситься і до танцювального ансамблю

„Верховинці“ з їхнім хореографом включно. Свій виступ „Верховинці“ почали привітальним танцем — хороводом. Цьому й іншим танцям хореографу старався надати і нових форм, і нового змісту. І це йому вдалося. Мирослав Мороз, як видно, старався оминати зайвої акробатики.

На закінчення програми оркестра ще раз виконала український національний гімн. Майстер церемонії Василь Шарван в імені Відділу УКАА сказав щиро подяку виконавцям програми, організаторам імпреди і всім її учасникам та побажав приємної розваги у дальшій, неофіційній вже частині Українсько-американського дня.

Як перед офіційною частиною, так і після неї, по площі лунали українські пісні — передавані з платівки за допомогою мікрофонів. Цією справою керував Михайло Мочерняк.

З нагоди Дня видано — за проєктом Василя Пристайка — пропам'ятку відзнаку під гаслом „Борітеся — за волю!“ В центрі відзнаки зображено борців з українськими прапорами, яких у наступ веде Дух Шевченка. На тлі наступаючого війська поміщено обличчя поета — звернене у тому напрямі, куди наступає війська. Відзнаку одержував кожний учасник при вході на площу.

Під час імпреди можна було пригостити смачними стравами двох кухонь: Відділу ОЖ ОЧСУ і Сестринства св. кирилі Ольги при УАПЦеркві Св. Трійці. Діяв теж і буфет з прохолодними напоями.

Підготовка Дня вимагала чимало зусиль і немало рук до праці. З огляду на обмеженість місць нема змоги згадати поіменно усіх тих тихих героїв і героїнь праці, які під проводом організаціїного референта Відділу УКАА Івана Горбачука виконували різні завдання, не жалючі ні сил, ні часу. Всім їм велике спасибі, бо й вони немало причинилися до успіху імпреди.

Українсько-американський день був предметом згадок в англомовній пресі (з поміщенням знімок). Згадак про перебіг цієї імпреди передавалася на радіопрограмі Василя Шарвана у Баффало.

Михайло Лоза

Михайло Лоза

Михайло Лоза

Михайло Лоза

Українсько-американський

день в Баффало

кількість їх сягала і двох тисяч, цим разом було їх менше. Зменшення кількості учасників належить пояснити в першу чергу тим, що громада маліє. Подруге, давніше такі дні відбувалися в серпні. Була це більш догідна пора, а липень — місяць таборувань української молоді. В неділю батьки звичайно відвідують своїх дітей по таборах. Дехто знову ж відбуває вакації поза Баффало. Безперечно, є й інші причини, яких аналізувати не буду. Скажу тільки загально, що ці причини різко суперечать ідеям Тараса Шевченка, якому був присвячений цьогорічний День. Все ж такі простору площу, на якій відбувалася імпреза, запевнили громадяни, які прибули пом'янути національного пророка „незлим тихим словом“.

На успіх цьогорічного Дня великий вплив мала теж і програма. Імпрезу започатковано соборним Молитвом до Пречистої Діви Марії, що його на той же площі відслужили о. настоятель УАПЦеркви Св. Трійці о. Володимир Чугай і два католицькі священники: о. Степан Хміль і о. Володимир Вербицький. Проповідь сказав о. Степан Хміль.

Програму розпочав майстер церемонії Василь Шарван, попросивши членів почесної президії зайняти місця на сцені. Призидію творили: о. Володимир Чугай і представники місцевих товариств, організацій та установ. Крім них до президії запрошено члена Ради м. Чиктова українця Андрія Кулика і трое інших членів Ради, які з ним прибули. Після того на прохання майстра церемонії оркестра „Батурин“ з Торонто під проводом проф. Остапа Брезденя відіграла американський і український національні гімни.

Для офіційного відкриття майстер церемонії попросив голову місцевого Відділу УКАА Дашу Процик. Пресвячену Тарасові Шевченкові доповідь виголосив інж. Богдан Мороз. Його доповідь була побудована в дує гасла „Борітеся — за волю!“ і дуже гармоні-

звала із символікою декоративної архітектури.

Несподіванкою для всіх був виступ члена міської ради м. Чиктова Андрія Кулика, який промовляв по-українськи і по-англійськи. Привітавши учасників Українсько-американського дня, подав до відома, що він, як член міської ради, внесе резолюцію, щоб міська Рада одну з вулиць у Чикто-ва назвала іменем Шевченка. При тому радний А. Кулик зачитав текст резолюції і висловив надію, що резолюція буде прийнята. Зібраних на імпрезі привітали й інші радні, які прибули в товаристві А. Кулика. Заяву А. Кулика учасники Дня прийняли із захопленням, яке виявлено гучними оплесками.

Сподівання радного А. Кулика швидко здійснилися: наступного дня міська Рада відбула засідання, на якому прийнято резолюцію. Так що незабаром одна із вулиць м. Чиктова носить ім'я Шевченка.

Мистецьку частину програми виводили своїми виступами два СУМ-івські мистецькі ансамблі з Торонто: згадана уже духовна оркестра „Батурин“ і танцювальний ансамбль „Верховинці“ під керівництвом хореографа Мирослава Мороза. Виступи цих двох ансамблів перепліталися.

Перші точки оркестри мали безперервний пов'язання із Шевченком. Виступ оркестри почався „Заповітом“, який могоутньо прозвучав ще перед промовою інж. Богдана Мороза. Не менш могоутньо прозвучала пісня „Реве та стогне Дніпр широкий“, переліплана іншими мелодіями.

Дальші точки оркестри мали різномірний характер. Були коза